

ГЛАВА 1

Остров Манхатън,
юни 1779 г.

Главата го болеше.

Поправка, главата *адски* го болеше.

Обаче беше трудно да се определи каква точно беше болката. *Може* да е бил прострелян в главата с патрон от мускет¹. Това изглеждаше правдоподобно, имайки предвид настоящото му местонахождение в Ню Йорк (или беше Кънектикът?) и настоящото му занятие като капитан в армията на Негово Величество.

Водеше се война, в случай че някой не бе забелязал.

Но това конкретно блъскане, което повече се усещаше, сякаш някой удряше главата му с топ (не с гуле, а с дулото на истински топ), изглежда, подсказваше, че е бил цапардосан с тъп инструмент, а не с патрон.

Може би наковалня. Изпусната от прозореца на втория етаж.

Но ако човек си дадеше труда да го погледне откъм светлата страна, болка като тази означаваше, че не е мъртъв, което също бе напълно правдоподобно, имайки предвид същите факти, навели го на мисълта, че може би е бил прострелян.

В гореспоменатата война... хората умираха.

С обезпокоително постоянство.

Значи той не беше мъртъв. Това беше добре. Но

¹ Ръчно огнестрелно оръжие с дълга цев, с дулно зареждане, за стреляне от рамо. – Б. пр.

също така не беше сигурен къде точно се намира. Очевидно следващата му стъпка би била да отвори очи, но през клепачите си можеше да установи, че беше посред бял ден и докато му се искаше да погледне нещата откъм метафоричната им светла страна, той бе почти сигурен, че буквалната щеше да се окаже заслепяваща.

Затова продължи да държи очите си затворени.

Но слушаше.

Явно не беше сам. Не можеше да различи конкретен разговор, но във въздуха се носеше някакво жужене от думи. Наоколо се движеха хора, оставяха предмети върху маси, може би влачеха столове по пода.

Някой стенеше от болка.

Повечето гласове бяха мъжки, но наблизко имаше поне една дама. Тя беше достатъчно близо, за да чуе дишането ѝ. Издаваше тихи звуци, сякаш вършеше някаква работа, което, както той много скоро осъзна, беше да затъква одеялото от двете му страни и да докосва челото му с опакото на ръката си.

Харесваха му тези тихи звуци, едва доловимите въздишки, които тя вероятно не съзнаваше, че издава. И ухаеше на хубаво – малко на лимон, малко на сапун.

И леко на пот.

Познаваше тази миризма. Носила се бе от самия него, въпреки че обикновено много скоро се бе превръщала в истинска воня.

Обаче от нея бе по-скоро приятна. Може би малко първична. И мъжът се зачуди кое бе това създание и защо толкова усърдно се грижеше за него.

– Как е той днес?

Едуард усети как застива. Мъжкият глас беше непознат и той не бе сигурен, че засега иска някой да узнае, че бе буден.

Макар да нямаше представа *защо* изпитваше това колебание.

– Все същото – отвърна женският глас.

– Обезпокоен съм. Ако той скоро не се събуди...
– Знам – прекъсна го жената. В гласа ѝ се долавяше нотка на раздражение, което Едуард намери за любопитно.

– Успяхте ли да му дадете малко бульон?

– Само няколко лъжици. Боях се, че ще се задави, ако опитам да му дам повече.

Мъжът издаде неясен звук на одобрение.

– Ще ми припомните ли от колко време е в това състояние?

– От седмица, сър. Четири дни, преди да пристигна, и три след това.

Седмица. Едуард се замисли. Седмица означаваше, че трябва да е... Март? Април?

Не, може би все още беше февруари. И той навярно се намираше в Ню Йорк, а не в Кънектикът.

Ала всичко това не обясняваше защо главата го болеше толкова силно. Явно бе претърпял някакъв инцидент. Или е бил нападнат?

– Изобщо имало ли е някаква промяна? – попита мъжът, въпреки че дамата вече му го бе казала.

Ала тя вероятно притежаваше доста повече търпение от Едуард, защото отвърна с тих, ясен глас:

– Не, сър. Никаква.

Мъжът издаде звук, който не беше съвсем ръмжене. Едуард установи, че не може да го определи.

– Ъъ... – Жената прочисти гърлото си. – Имате ли новини за брат ми?

От брат ѝ? Кой беше брат ѝ?

– Боя се, че не, госпожо Роуксби.

Госпожа Роуксби?

– Изминаха близо три месеца – тихо промълви тя.

Госпожа Роуксби? Едуард определено искаше да се върне отново на този момент. Имаше само един Роуксби в Северна Америка и доколкото му беше известно, това беше самият той. Така че ако тя беше госпожа Роуксби...

– Мисля – рече мъжият глас, – че е по-добре да посветите енергията си на грижите за вашия съпруг.

Съпруг?

– Уверявам ви – отвърна непознатата и в тона ѝ отново се долови онази нотка на раздразнение, – че най-предано се грижа за него.

Съпруг? Те го наричаха неин *съпруг*? Нима беше женен? Не би могъл да е женен. Как можеше да е женен и да не го помни?

Коя беше тази жена?

Главата на Едуард започна да бучи. Какво, по дяволите, ставаше с него?

– Той ли издаде някакъв звук? – поинтересува се мъжът.

– Аз... не мисля.

После тя припряно се раздвижи. Ръцете ѝ го докоснаха, първо бузата му, после гърдите и въпреки очевидното ѝ притеснение имаше нещо успокояващо в движенията ѝ, нещо безспорно правилно.

– Едуард? – попита тя и улови ръката му. Погали я няколко пъти, пръстите ѝ леко бръснаха кожата му. – Чуваш ли ме?

Трябваше да отговори. Тя беше разтревожена. Що за джентълмен нямаше да успокои една разтревожена дама?

– Боя се, че може да е изгубен за нас – отбеляза мъжът с далеч по-малко съчувствие, отколкото според Едуард би било уместно.

– Той все още диша – заяви жената със стоманен глас.

Събеседникът ѝ не продума, но изражението му сигурно е изразявало съжаление, защото тя го изрече още веднъж, този път по-високо:

– Той още диша.

– Госпожо Роуксби...

Едуард усети как ръката ѝ се стегна около неговата. После тя постави другата отгоре, а пръстите ѝ се от-

пуснаха леко върху кокалчетата му. Това беше нещо като малка прегръдка, ала Едуард я почувства до дъното на душата си.

– Той все още диша, полковник – каза тя тихо, но непоколебимо. – И докато го прави, аз ще бъда тук. Може и да не съумея да помогна на Томас, но...

Томас. Томас Харкорт. *Това* беше връзката. Тази жена навярно беше сестра му. Сесилия. Той добре я познаваше.

Или не. Всъщност никога не бе срещал дамата, но имаше *чувството*, че я познава. Тя пишеше на брат си с прилежност, нямаща равна в полка му. Томас получаваше два пъти повече писма от Едуард, при това Едуард имаше трима братя и една сестра, а Томас – само една сестра.

Сесилия Харкорт. Какво, за бога, правеше тя в Северна Америка? Тя би трябвало да се намира в Дарбишър, в онова малко градче, което Томас бе толкова нетърпелив да напусне. Онова, в което имаше топли извори. Матлок. Не, Матлок Бат.

Едуард никога не го бе посещавал, но смяташе, че мястото звучи очарователно. Разбира се, не заради начина, по който го бе описал Томас; приятелят му обичаше оживлението и суматохата на градския живот и нямаше търпение да получи назначение във войската и да замине. Но Сесилия беше различна. В писмата ѝ малкото дарбишърско градче оживяваше и Едуард почти имаше чувството, че би могъл да познае съседите, ако някога отидеше на посещение.

Тя беше остроумна. Господи, действително беше остроумна! Томас толкова искрено се смееше на писмата ѝ, че накрая Едуард не се стърпя и го бе накарал да му ги чете на глас.

После един ден, докато Томас пишеше отговор, Едуард го прекъсна толкова много пъти, че накрая приятелят му не издържа, избута стола си и му подаде перото.

– Ти ѝ пиши – бе заявил.

И Едуард го направи.

Естествено, не в отделно писмо. Едуард никога не би ѝ писал директно. Би било изключително непристойно и той никога не би я обидил по такъв начин. Но надраска няколко реда в края на писмото на Томас, а когато тя отговори на брат си, бе добавила и няколко реда за него.

Томас имаше нейна миниатюра и макар да бе казал, че е рисувана преди няколко години, Едуард се бе уловил, че се взира в нея, изучавайки малкия портрет на младата жена, чудейки се дали косата ѝ действително беше с този забележителен златист цвят или дали наистина се усмихва по този начин – със затворени устни и загадъчно.

Някак си не му се вярваше. Тя не му приличаше на жена, криеща тайни. Усмивката ѝ сигурно беше слънчева и открита. Едуард дори си бе мислил, че би му харесало да се запознае с нея, когато тази проклета война свърши. Макар че никога не бе споделил тези мисли с Томас.

Това би било странно.

Сега Сесилия беше тук. В колониите. Което нямаше абсолютно никакъв смисъл, но пък и какво ли имаше? Главата на Едуард бе ранена, Томас, изглежда, бе изчезнал и...

Едуард усилено се замисли.

...и изглежда, той се бе оженил за Сесилия Харкорт.

Младият мъж отвори очи и се опита да се съсредоточи в жената със зелени очи, които се взираха в него.

– Сесилия?

* * *

Сесилия бе имала три дни да си представя какво може да каже Едуард Роуксби, когато накрая се събуди. Бяха ѝ хрумнали различни възможности, най-вероятната от които бе: „Коя, дявол да го вземе, си ти?“.

Въпросът не би бил глупав.

Защото, без значение какво мислеше полковник Стъбс – без значение какво мислеха всички в тази зле уредена военна болница, – нейното име не беше Сесилия Роуксби, а Сесилия Харкорт и тя определено не беше омъжена за този доста красив тъмнокос мъж, лежащ в леглото до нея.

А колкото до това как се бе получило това недоразумение...

Сигурно имаше нещо общо със заявлението ѝ, че тя бе негова съпруга, пред командващия му офицер, двама войници и един служител.

По онова време идеята ѝ се бе сторила добра.

Младата жена не бе взела с леко сърце решението да дойде в Ню Йорк. Отлично съзнаваше опасностите, съпътстващи пътуването в колонии, разкъсвани от война, да не говорим за прекосяването на бурните води на Атлантическия океан. Но баща ѝ беше починал и когато получи писмо, че Томас бил ранен, а ужасният ѝ братовчед бе пристигнал, за да души около „Марсуел“...

Тя не можеше да остане в Дарбишър.

Ала нямаше и къде да отиде.

Затова, след навярно единственото прибързано решение в живота си, тя опакова покъщнината, зарови среброто в градината и си купи билет от Ливърпул до Ню Йорк. Обаче когато пристигна, никъде не можа да открие Томас.

Намери полка му, ала никой нямаше отговори за нея, а когато настоя с въпросите си, бе отпратена от военното началство като досадна малка муха. Не ѝ обръщаха внимание, държаха се снизходително с нея и вероятно я лъжеха. Вече почти бе похарчила парите си, хранеше се само по веднъж на ден и живееше в пансион в съседство с жена, която може би беше или не беше проститутка.

(Това, че имаше връзки с мъже, беше сигурно; единственият въпрос беше дали ѝ плащаха. И Сесилия

трябваше да признае, че по-скоро се надява да ѝ плащат, защото това, което жената вършеше, изглеждаше като доста тежка работа.)

Но тогава, след близо седмица на безплодни усилия да открие брат си, чу един войник да казва на друг, че преди няколко дни в болницата били докарали някакъв мъж. Той имал рана на главата и бил в безсъзнание. Казвал се Роуксби.

Едуард Роуксби. Трябваше да е той.

Сесилия никога не бе виждала въпросния мъж, ала той беше най-близкият приятел на брат ѝ и тя имаше чувството, че го познава. Например знаеше, че е от Кент, че е вторият син на граф Манстон, че има по-малък брат във флотата и още един в „Итън“. Сестра му беше омъжена, но нямаше деца и това, което най-много му липсваше от дома, беше пюрето от цариградско грозде, приготвяно от готвача в семейното имение.

По-големият му брат се казваше Джордж и тя бе изненадана, когато Едуард ѝ бе признал, че не му завижда, задето е наследникът. Веднъж ѝ бе написал, че графството означавало ужасяваща липса на свобода и той бил сигурен, че мястото му е в армията, да се бие за краля и родината.

Сесилия предполагаше, че външен човек вероятно би бил шокиран от интимния характер на кореспонденцията им, ала тя бе научила, че войната правеше философи от мъжете. И може би поради тази причина Едуард Роуксби бе започнал да добавя кратки бележки в края на писмата на Томас до нея. Имаше нещо успокояващо да споделяш мислите си с някого, срещу когото никога не си седял край масата в трапезарията или в салона.

Или поне това бе предположението на Сесилия. Може би той пишеше същите неща на семейството и приятелите си в Кент. Тя бе чувала от брат си, че той „на практика“ бил сгоден за съседката си. Със сигурност Едуард пишеше писма и на нея.

А и в *действителност* Едуард не пишеше на Сесилия. Всичко бе започнало с откъслечни фрази от Томас: „Едуард казва това и това“ или „Принуден съм от капитан Роуксби да изтъкна че...“.

Първите няколко бяха страшно забавни и Сесилия, заточена в „Марсуел“ сред купчина сметки и незаинтересован баща, с радост бе посрещнала неочакваната усмивка, която думите му бяха извикали на лицето ѝ. Затова тя бе отговорила, добавяйки по няколко любезни изречения в писмата си: „Моля те, кажи на капитан Роуксби...“ и по-късно: „Не мога да се сдържа да не помисля, че капитан Роуксби би се зарадвал...“.

После един ден тя видя, че последното писмо на брат ѝ включваше параграф, написан от друга ръка. Беше кратък поздрав, съдържащ най-вече описание на диви цветя, но беше от Едуард. Той го бе подписал:

Ваши предан,

Капитан Едуард Роуксби.

Предан.

Предан.

Върху лицето ѝ бе разцъфнала глупава усмивка и тя се бе почувствала като същинска глупачка. Прехласваше се по мъж, когото дори не бе срещала.

Мъж, когото навярно никога *нямаше* да срещне.

Ала нищо не можеше да стори. Без значение, че лятното слънце огряваше ярко водите на езерата, след заминаването на брат ѝ животът в Дарбишър винаги ѝ бе изглеждал толкова сив. Дните ѝ се изнизваха един след друг, почти едни и същи. Младата жена поддържаше домакинството, проверяваше бюджета, грижеше се за баща си, не че той някога го забеляза. Понякога се организираха местни събирания, но повече от половината от мъжете на нейната възраст бяха получили назначения в армията или се бяха записали доброволци, затова на дансинга имаше два пъти повече дами, отколкото джентълмени.

Така че когато синът на един граф ѝ бе написал за диви цветя...

Сърцето ѝ се разтуптя малко по-бързо.

Честно, това беше най-близкото до ухажване, което ѝ се бе случвало от години.

Но когато бе взела решението да пътува до Ню Йорк, мислеше за брат си, а не за Едуард Роуксби. След пристигането на онзи пратеник с новините от командващия офицер на Томас...

Тогава беше най-лошият ден в живота ѝ.

Разбира се, писмото бе адресирано до баща ѝ. Сесилия бе благодарила на пратеника и се бе погрижила да го нахранят, без нито веднъж да спомене, че Уолтър Харкорт неочаквано бе починал преди три дни. Сесилия отнесе сгънатия плик в стаята си, затвори и заключи вратата, а после се взира в него една дълга минута, преди да събере смелост, за да плъзне треперещия си пръст под восъчния печат.

Първата ѝ емоция бе облекчение. Тя беше толкова сигурна, че ще прочете, че Томас е мъртъв, че на този свят вече не бе останал никой, който да я обича. В онзи момент раната ѝ се стори като истинска благословия.

Ала после бе пристигнал братовчедът Хорас.

Сесилия не бе изненадана, че бе цъфнал на погребението на баща ѝ. В крайна сметка такъв бе обичаят, дори и човек да не се радваше на определено близки отношения с роднините си. Но Хорас бе *останал*. И, о, господи, беше толкова дразнеш. Говореше надут и явно се мислеше за непогрешим. Сесилия не можеше да направи и две крачки, без той да се промъкне зад нея, изразявайки дълбоката си тревога за благополучието ѝ.

Още по-лошо, постоянно подмяташе забележки за Томас и колко било опасно за войниците в колониите. И нямаше ли всички те да бъдат облекчени, когато той се завърнел, за да заеме полагащото му се място като собственик на „Марсуел“.

Неизказаното послание, естествено, беше, че ако брат ѝ не се завърне, Хорас щеше да наследи всичко.

Проклетият, глупав ред за унаследяване. Сесилия знаеше, че би трябвало да почита и уважава предците си, но господи, ако можеше да се върне във времето и да открие прапрадядо си, щеше да му извие врата. Той бе купил земята и бе построил къщата, а неговите илюзии за династично величие го бяха накарали да наложи твърдо правило за унаследяване на имота. „Марсуел“ се предаваше от син на син, а ако нямаше такива, преминаваше във владение на най-близкия братовчед от мъжки пол. Нямаше никакво значение, че Сесилия бе прекарала тук целия си живот, че познаваше всяко ъгълче и кътче, че слугите ѝ вярваха и я уважаваха. Ако Томас умреше, братовчедът Харкорт щеше да се довлече от Ланкашър и да вземе всичко.

Сесилия се бе опитала да го държи в неведение за раняването на Томас, но бе трудно да се скрият подобни новини. Някой добронамерен съсед навярно бе казал нещо, защото Харкорт не изчака да мине дори един ден от погребението на баща ѝ, преди да обяви, че като най-близък роднина на Сесилия е длъжен да поеме отговорността за нейното добруване.

И съвсем ясно бе заявил, че двамата трябва да се оженят.

Не, помисли си потресената Сесилия. *Не, те изобщо не трябваше да се оженят.*

– Трябва да приемеш фактите – заяви Хорас, пристъпвайки към нея. – Ти си сама. Не можеш да останеш безкрайно в „Марсуел“ без компаньонка.

– Мога да отида при моята пралеля – отвърна Сесилия.

– Софи? – пренебрежително махна с ръка Хорас. – Тя едва ли е способна да ти бъде компаньонка.

– Имам предвид другата си пралеля. Доркас.

Очите му се присвиха.

– Не познавам леля Доркас.

– Няма как да я познаваш. Тя е леля на майка ми.

– И къде живее?

Никъде, имайки предвид, че въпросната пралеля бе изцяло плод на въображението ѝ, но баба ѝ по майчиния линия е била шотландка, затова Сесилия отвърна:

– В Единбург.

– Нима ще напуснеш дома си?

Да, ако това щеше да ѝ помогне да избегне брака с Хорас.

– Ще те накарам да се осъзнаеш – изръмжа Хорас и преди тя да разбере какво става, той я целуна.

След като я пусна, Сесилия няколко пъти пое дълбоко въздух, а после го зашлеви.

Хорас не ѝ остана длъжен и също я зашлеви, а седмица по-късно Сесилия се отправи към Ню Йорк.

Пътуването бе продължило пет седмици – предостатъчно време за младата жена, за да премисли няколко пъти решението си. Ала тя действително не знаеше какво друго би могла да направи. Нямаше представа защо Хорас бе толкова решен да се ожени за нея, когато и без това съществувахе голяма вероятност да наследи „Марсуел“. Можеше единствено да подозира, че има финансови проблеми и се нуждаеше от място за живеене. Ако се оженеше за Сесилия, щеше да се нанесе веднага и да се моли Томас никога да не се завърне у дома.

Сесилия разбираше, че бракът с братовчед ѝ беше разумен избор. Ако Томас умреше, тя щеше да може да остане в любимия си роден дом. Можеше да го предаде на децата си.

Но, о, мили боже, тези деца щяха също да бъдат и деца на Хорас, а мисълта да легне с онзи мъж... Не, мисълта да *живее* с онзи мъж...

Не можеше да го направи. „Марсуел“ не заслужаваше подобна жертва.

Въпреки това положението ѝ не бе никак розово. Хорас не можеше да я принуди да приеме ухажването

му, но можеше да вгорчи живота ѝ. Освен това беше прав за едно – тя не можеше да остане в „Марсуел“ без компаньонка. Вече беше пълнолетна – на двайсет и две – и приятелите и съседите ѝ щяха да ѝ предоставят известно време, имайки предвид обстоятелствата, но една млада жена, живееща сама, направо си просеше да стане обект на клюки. Ако Сесилия държеше на репутацията си, щеше да се наложи да замине.

Идеше ѝ да закрещи от иронията на ситуацията. Тя опазваше доброто си име, като се впускаше в пътешествие през океана. Трябваше само да се увери, че никой в Дарбишър няма да узнае за това.

Но Томас беше нейният по-голям брат, нейният закрилник и най-близък приятел. Заради него тя щеше да прекоси океана, макар да осъзнаваше, че пътуването беше безразсъдна и навярно безполезна постъпка. Мъжете умираха от инфекция много по-често, отколкото от самата рана на бойното поле. Сесилия знаеше, че когато пристигне в Ню Йорк, брат ѝ вече може да е мъртъв.

Просто не бе очаквала, че той *буквално* ще изчезне.

И наред цялата тази вихрушка от отчаяние и безпомощност бе чула за раната на Едуард. Водена от изгарящата нужда да помогне на *някого*, Сесилия се бе отправила към болницата. Ако не можеше да се грижи за брат си, Бог ѝ бе свидетел, че щеше да се погрижи за най-добрия му приятел. Пътуването до Ню Йорк нямаше да е напразно.

Болницата се оказа някогашна църква, завзета от британската армия, което беше достатъчно странно, ала когато помоли да види Едуард, без заобикалки ѝ заявиха, че не е добре дошла. Капитан Роуксби бил офицер, осведоми я един часовой с остър нос. Той бил син на граф и прекалено важен, за да го посещават разни лица от простолюдието.

Сесилия все още се опитваше да разбере какво, по дяволите, имаше предвид той с *тези думи*, когато

мъжът я изглежда надменно, свеждайки острия си нос, информирайки я, че единствените посетители, които се допускат при капитан Роуксби, са неговият командващ и членове на семейството му.

При което Сесилия изгърси: „Аз съм съпругата му“.

И след като веднъж *думите* изскочиха от устата ѝ, повече нямаше как да ги върне назад.

Сега, като се замислеше, беше удивена как ѝ се бе разминало. Вероятно щеше да бъде най-позорно изхвърлена, ако не беше командващият офицер на Едуард. Полковник Стъбс може и да не беше най-любезният от всички хора, но знаеше за приятелството на Едуард и Томас и не бе изненадан да чуе, че Едуард се е оженил за сестрата на приятеля си.

Преди да има възможност да го обмисли, Сесилия вече разказваше за ухажване с писма и последвалия брак с пълномощник, състоял се на кораба.

Смайващо, но всички ѝ бяха повярвали.

Обаче тя не съжаляваше за лъжите си. Нямаше никакво съмнение, че под нейните грижи положението на Едуард се бе подобрило. Тя бършеше челото му с влажна гъба, когато имаше треска, и го обръщаше в леглото, за да не получи рани от залежаване. Истината беше, че бе видяла повече от тялото му, отколкото бе уместно за една неомъжена млада дама, но със сигурност правилата на общоприетия етикет можеха да бъдат нарушени по време на война.

А и никой нямаше да узнае.

Никой нямаше да узнае. Това си повтаряше Сесилия почти ежечасно. Намираше се на повече от осем хиляди километра от Дарбишър. Всички мислеха, че бе заминала да посети неомъжената си леля по майчината линия. Освен това Харкорт и Роуксби не се движеха в едни и същи кръгове. Предполагаше, че Едуард може да се смята за човек, който бе обект на интерес сред светските клюкари, ала тя определено не беше, така че изглеждаше невъзможно разказите за втория

син на граф Манстон да достигнат до нейното малко затыгнено градче Матлок Бат.

А що се отнасяше до това какво щеше да прави тя, когато той най-сетне се събуди...

Е, честно, още не го бе измислила. Но както се оказа, това нямаше значение. Сесилия бе прехвърляла стотици различни сценарии в главата си, ала нито един не включваше той да я *познава*.

– Сесилия? – каза раненият.

Примигваше насреща ѝ и за миг тя остана поразена, омагьосана от ярката синева на очите му.

Би трябвало да го знае.

После осъзна колко абсурдно беше това. Нямаше как да знае цвета на очите му.

Но все пак. Някак си...

Струваше ѝ се, че е нещо, което би трябвало да знае.

– Ти си буден – вцепенено промълви младата жена.

Опита се да каже повече, но думите заседнаха на гърлото ѝ. Едва смогваше да си поеме дъх, задушена от емоция, която дори не бе осъзнала, че изпитва. Наведе се и с трепереща ръка докосна челото му. Нямаше представа защо; от почти два дни той нямаше треска. Обаче тя бе завладяна от необходимостта да го докосне, да почувства с ръцете си това, което виждаше с очите си.

Той беше буден.

Той беше *жив*.

– Отдръпнете се – нареди полковник Стъбс. – Идете да повикате лекаря.

– *Вие* идете да повикате лекаря – тросна се Сесилия, най-сетне успяла да се окопити. – Аз съм неговата...

Гласът ѝ пресекна. Не можеше да изрече лъжата. Не и пред Едуард.

Но полковник Стъбс отгатна неизреченото от нея и след като промърмори под носа си нещо неприятно, излезе, за да потърси лекаря.

– Сесилия? – отново промълви Едуард. – Какво правиш тук?

– Ще обясня всичко след малко – забързано прошепна младата жена. Полковникът скоро щеше да се върне и тя предпочиташе да няма свидетели на казаното от нея. Въпреки това все още не можеше да му позволи да я издаде, затова додаде: – Засега просто...

– Къде съм? – прекъсна я той.

Тя грабна допълнително одеяло. Той се нуждаеше от още една възглавница, но нямаше подръка. Помогна му да се изправи малко, подпъхна сгънатото одеяло зад гърба му и отвърна:

– Ти си в болница.

Той огледа стаята със съмнение. Обстановката определено беше църковна.

– Със стъклопис?

– Това е църква. Е, *било* е църква. Сега е болница.

– Но къде? – попита той малко по-настоятелно.

Ръцете ѝ застинаха. Нещо не беше наред. Тя извърна глава, така че очите ѝ да срещнат неговите.

– Ние сме в Ню Йорк.

Той се намръщи.

– Мислех, че бях...

Сесилия зачака, ала Едуард не довърши мисълта си.

– Мислеше, че си бил какво? – подкани го тя.

За миг той се загледа неவிждащо в пространството, после отвърна:

– Не знам. Бях... – Думите заглъхнаха и лицето му се сгърчи. Сякаш мисленето му причиняваше болка. – Трябваше да замина за Кънектикът – изрече накрая.

Сесилия бавно се изправи.

– Ти си отишъл в Кънектикът.

Устните му се разтвориха.

– Така ли?

– Да. Бил си там повече от месец.

– Какво? – Нещо се мярна в очите му. Сесилия си помисли, че може би беше страх.

– Не помниш ли? – попита тя.

Той започна да примигва по-бързо, отколкото бе нормално.

– Повече от месец ли каза?

– Така ми съобщиха. Аз току-що пристигнах.

– Повече от месец – повтори Едуард и поклати глава. – Как е възможно...

– Не бива да се пресилваш. – Сесилия се протегна, за да вземе отново ръката му в своята. Това, изглежда, го успокояваше. И определено успокояваше и нея.

– Не си спомням... Бил съм в Кънектикът? – Впи остър поглед в нея и ръката му стисна прекалено силно нейната. – Как така съм се озовал обратно в Ню Йорк?

Тя безпомощно сви рамене. Не знаеше отговорите, които този мъж търсеше.

– Нямам представа. Аз търсех Томас и чух, че си тук. Намерили са те близо до Кипс Бей с кървяща рана на главата.

– Ти си търсила Томас – повтори той и тя се почувства, сякаш вижда как трескаво се въртят колелцата в мозъка му зад очите му. – Защо си търсила Томас?

– Получих писмо, че е бил ранен, но сега е изчезнал и...

Дишането на Едуард се учести.

– Кога сме се оженили?

Устните на Сесилия се разтвориха. Опита се да отговори, наистина се опита, но успя да смотолени само няколко безполезни срички. Нима той действително смяташе, че са се оженили? Едуард Роуксби никога не я бе *виждал* до днес.

– Не помня – пророни той.

Сесилия внимателно подбра думите си.

– Не помниш какво?

Той я погледна с измъчени очи.

– Не знам.

Сесилия знаеше, че трябва да го утеши, но можеше

само да се взира в него. Очите му бяха пусти, а кожата му, вече бледа от болестта, изглеждаше почти сива. Едуард се вкопчи в леглото, сякаш беше спасителна лодка, а тя изпита налудничавото желание да стори същото. Стаята се завъртя около тях, свивайки се до малък тесен тунел.

Младата жена едва можеше да диша.

Той изглеждаше, сякаш всеки миг щеше да се разпадне.

Тя се насили да срещне погледа му и зададе единствения останал въпрос:

– Изобщо помниш ли нещо?